

§ 5.

Jestliže úředníci a zřízenci v § 4 uvedení do stanovené lhůty žádosti za své ustanovení nepodali, má se za to, že se uplynutím lhůty dobrovolně a bez jakýchkoli nároků vzdávají svého místa.

Výrok o tom náleží příslušnému (§ 1, odstavec 2.) ústřednímu úřadu.

§ 6.

Úředníci a zřízenci, kteří u úřadů v § 1 uvedených v čas působnosti tohoto zákona službu vykonávají a žádost (§ 4) za ustanovení sice včas podali, ale nebyli ustanoveni, budou dáni na odpočinek a budou jim poskytnuty zaopatřovací požitky v té míře a potud, pokud by měli na ně nárok podle zákonů uherských, platných dne 28. října 1918.

V případech zvláštního zřetele hodných mohou býti tyto požitky zvýšeny. Zvýšení to však nesmí býti větší, než stanoví zásady zákona ze dne 17. prosince 1919, č. 3 Sb. z. a n. z r. 1920.

O tom, zda mají býti přihlášení úředníci a zřízenci přijati, rozhoduje příslušný (§ 1, odstavec 2.) ústřední úřad, jenž také vyměřuje zaopatřovací požitky.

§ 7.

Ustanovení § 6 platí i pro úředníky a zřízence, kteří byli u úřadů v § 1 jmenovaných ustanoveni bývalým státem uherským.

Bylo-li však prokázáno, že zaměstnanci ti se za vlády republiky Československé až do působnosti tohoto zákona dopustili trestních činů proti bezpečnosti státu Československého, budou, i když by nebylo trestní řízení proti nim zahájeno, bez jakýchkoli nároků neopodředi uplynutím lhůty v § 4 stanovené ze služby státní propuštěni. Výrok o tom přísluší příslušnému (§ 1, odst. 2.) ústřednímu úřadu v dohodě s ministerstvem vnitra.

§ 8.

Ustanovení tohoto zákona platí obdobně také pro státní ústavy bývalého státu uherského na Slovensku a v Podkarpatské Rusi a pro úředníky a zřízence těchto ústavů, pokud byli podle práva uherského trvale ustanovenými státními úředníky nebo zřízenci.

§ 9.

Poměry osob u soudů a státních zastupitelstev bývalého státu uherského na Slovensku a v Podkarpatské Rusi (včetně trestnic) upravuje zvláštní zákon.

§ 10.

Poměry osob učitelských při státních vyučovacích, vzdělávacích a vychovávacích ústavech jakož i poměry zaměstnanců státních podniků bývalého státu uherského na Slovensku a v Podkarpatské Rusi budou obdobně upraveny nařízením.

§ 11.

Zákon tento nabývá účinnosti 1. května 1920. Provedením jeho pověřuje se vláda.

T. G. Masaryk v. r.
Tusar v. r.

Dr. Franke v. r.	Dr. Winter v. r.
Haml v. r.	Dr. Veselý v. r.
Staněk v. r.	Dr. Beneš v. r.
Prášek v. r.	Dr. Heidler v. r.
Dr. Šrobár v. r.	Habrman v. r.
Švehla v. r.	Klofáč v. r.

Dr. Hodža v. r.

Sonntág v. r.,

jako ministr financí a správce ministerstva pro zásobování lidu.

Čís. 270.

Zákon ze dne 15. dubna 1920,
kterým se upravují poměry v soudnictví na
území bývalého státu uherského.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Vláda se zmocňuje, aby po dobu organizace soudnictví, nejdéle pak na dobu 5 let nařízením měnila sídla a obvody soudův a státních zastupitelství na území bývalého státu uherského a jednotlivé tyto úřady sloučila či zrušila.

§ 2.

Zaměstnanci bývalého státu uherského při úřadech v § 1 vytčených, jakož i v trestnicích podrobeni jsou dnem účinnosti tohoto zákona veškerým zákonům a nařízením, jimiž upraveny jsou služební poměry a požitky státních zaměstnanců toho druhu v ostatních částech republiky Československé, a vztahují se tudíž na osoby stavu soudcovského zejména čl. 1. zákona z 25. ledna 1914, č. 15 ř. z. (služební pragmatika), čís. patent z 3. května 1853, č. 81 ř. z. (soudní instrukce), pokud jeho ustanovení byla zachována zákonem z 27. listopadu 1896, č. 257 ř. z., o organizaci soudů, zákon z 21. května 1898, č. 46 ř. z., o disciplinárním řízení, ustanovení

cit. zákona z 27. listopadu 1896, č. 257 ř. z., pokud jím upravena jsou všeobecná služební pravidla, zákon z 12. července 1872, č. 112 ř. z., o žalobním právu stran, porušil-li soudce právo, na úředníky a sluhy zejména zákon z 25. ledna 1914, č. 15 ř. z. (služ. pragm.), a na veškeré zaměstnance zejména zákon ze 7. října 1919, čís. 541 Sb. z. a n., a ze 17. prosince 1919, čís. 2 Sb. z. a n. z r. 1920.

Zvláštní požitky, jež se poskytují státním zaměstnancům vzhledem k mimořádným nyníjším poměrům na Slovensku a Podkarpatské Rusi, nejsou tím dotčeny.

§ 3.

Kdo chce být ustanoven při úřadech v § 2, první odst., uvedených, musí splnití náležitosti, jichž vyžadují pro službu toho druhu ustanovení platná v ostatních částech republiky Československé.

Ustanovení toto netýká se osob, které do účinnosti tohoto zákona zaměstnance úřadů v § 2, pro ustanovení v úřadech podle práva uherského.

§ 4.

Ministr spravedlnosti může do 60 dnů od účinnosti tohoto zákona zaměstnance úřadů v § 2, odstavci prvním, uvedených, kteří podle § 2 zákona ze dne 10. prosince 1918, č. 64 Sb. z. a n., prozatímne byli ponecháni ve svých úřadech, propustiti bez veškerých nároků, jestliže hrubě porušili vykonaný slib podle citovaného zákona.

§ 5.

V téže lhůtě může ministr spravedlnosti zaměstnance v § 4 vytčené dáti na odpočinek, při čemž budou jim poskytnuty zaopatřovací požitky v té míře a potud, pokud by na ně měli nárok podle zákonů uherských platných dne 28. října 1918.

V případech zvláštního zřetele hodných mohou požitky tyto býti zvýšeny. Zvýšení to však nesmí býti větší, než stanoví zásada zákona ze dne 17. prosince 1919, č. 3 Sb. z. a n. z r. 1920.

§ 6.

Veškerí zaměstnanci vytčení v § 4, ohledně nichž buď výslovně nebo uplynulím zákonně lhůty práv §§ 4 a 5 nebude použito, stávají se státními zaměstnanci trvale ustanovenými, jakmile vykonají služební přísahu stanovenou pro zaměstnance toho druhu.

Nepřihlásí-li se takový zaměstnanec k služební přísaze do 14 dnů po úředním vyzvání nebo po uplynutí lhůty podle § 4, může ohledně něho ministr spravedlnosti užiti práva §§ 4 nebo 5 bez ohledu na to, že lhůta tam stanovená uplynula.

§ 7.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem 1. května 1920.

Provedením jeho pověřuje se vláda.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Dr. Franke v. r.	Staněk v. r.
Hampl v. r.	Dr. Winter v. r.
Prášek v. r.	Dr. Veselý v. r.
Švehla v. r.	Dr. Beneš v. r.
Dr. Hodža v. r.	Dr. Heidler v. r.
Dr. Šrobár v. r.	Habrman v. r.

Klofáč v. r.

Sonnátg v. r.,

jako ministr financí a správce ministerstva pro zásobování lidu.

Čís. 271.

Zákon ze dne 15. dubna 1920,

kterým se rozšiřuje platnost zákona ze dne 6. března 1906, č. 58 ř. z., o společnostech s ručním obmezením, na Slovensko a Podkarpatskou Rus a pozměňují ustanovení §§ 115 a 116 tohoto zákona.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Článek I.

Platnost zákona ze dne 6. března 1906, č. 58 ř. z., o společnostech s ručením obmezeným, rozšiřuje se se změnami a doplňky článků II. a III. na Slovensko a Podkarpatskou Rus.

Článek II.

§§ 115 a 116 zákona ze dne 6. března 1906, č. 58 ř. z., nahrazují se těmito předpisy:

Pro zdaňování společností s r. o. platí, počínajíc berním rokem 1920, tytéž zásady, podle nichž se zdaňují společnosti akciové.

Ukládacím kapitálem po rozumu § 100, odst. 2., zákona o osobních daních ze dne 25. října 1896, č. 220 ř. z., rozumí se splacený kmenový kapitál s příplatky podle § 72 a nezaplacený dluh z prioritních obligací.

Při vyměřování daně přídavečné dlužno ukládacím kapitálem podle § 100, odst. 7. a 8., zákona o osobních daních, rozuměti splacený kmenový kapitál s příplatky podle § 72.